

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 510

гр.София, 04.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Трето гражданско отделение, в закрито заседание на втори април през две хиляди и дванадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЦЕНКА ГЕОРГИЕВА

ЧЛЕНОВЕ: МАРИЯ ИВАНОВА

ИЛИЯНА ПАПАЗОВА

като изслуша докладваното от съдия П. гр.д.№ 1624 по описа за 2011г. на III г.о. и за да се произнесе взе пред вид следното :

Производството е с правно основание чл.288 от ГПК.

Образувано е въз основа на подадената касационна жалба от [фирма] [населено място],представявано от изпълнителния директор Ероглу,чрез процесуалния представител- адвокат Д. против въззивно решение от 15.07.2011г. по в.гр.д.№ 2408/2011г.на Софийски градски съд,с което е потвърдено решение от 14.05.2010г. по гр.д.№ 15777/09г.на районен съд С. като са уважени предявените иски с правно основа-ние чл.344 ал.1 т.1,2 и 3 от КТ и са присъдени следващите се разноски.

Като основание за допустимост касаторът се позовава на нормата на чл.280 ал.1 т.1 от ГПК по поставени два материално правни въпроса: 1.има ли право работодателя да упълномощава друго лице да изявява воля за сключване и прекратяване на трудови договори с работници и служители и 2. приложим ли е по аналогия института на търговския пълномощник, уреден в Глава шеста раздел I от Търговския закон, при прекратяване на трудово правоотношение чрез упълномощаване на трето лице.Позовава се на постановени по реда на чл.290 от ГПК противоречиви решения № 357 от 3.05.2010г.по гр.д.№ 1138/09г.на III г.о.и № 166 от 26.02.2010г.по гр.д.№ 5393/08г на I г.о.на ВКС,както и на решение, съдържащо отбелязване,че е влязло в сила на СГС от 20.02.09г.по гр.д.№ 2896/07г.,на което въззивното противоречи.

Като основание за допустимост касаторът се позовава и на противоречие в практиката на ВКС по два процесуално правни въпроса: 1.за възможността ищецът да сочи нов порок за незаконосъобразност на обжалваната заповед за уволнение /каквто е издаването ѝ от лице без работодателска правоспособност/- след доклада на съда, но преди първото по делото съдебно заседание,в подадено писмено становище и 2.за правомощията на въззивния съд,когато първоинстанционния съд се е произнесъл по непредявен иск.Позовава се на постановени по реда на чл.290 от ГПК решения № 246 от 14.05.10г.по гр.д.№ 344/09г.на II г.о., № 290 от 22.06.10г.по гр.д.№ 759/09г.на IV г.о. и на т.15 от ТР №1 от 4.01.2001 по т.д.№ 1/2000г.на ОСГК и на три определения на ВКС по чл.288 от ГПК.

Срещу така подадената касационна жалба не е постъпил отговор от ответната страна.

К. жалба е подадена в срока по чл.283 от ГПК и е срещу подлежащо на касационно обжалване въззивно решение. За да се произнесе по допустимостта ѝ, Върховен касационен съд, състав на Трето гражданско отделение, като прецени изложените доводи и данните по делото, намира следното :

Четири поставени от касатора въпроси са годно общо основание за допустимост, съгласно приетото в т.1 от ТР №1/2010г. на ВКС, тъй като са свързани с решаващите мотиви на съда.

По поставените от касатора процесуално-правни въпроси - практиката е уеднаквена с постановени по реда на чл.290 от ГПК и не следва да се допуска касационно обжалване. Например в решение № 555 от 9.02.2010г. по гр.д.№ 1224/10г. на IV г.о. е прието, че до приключване на първото заседание по делото е допустимо – ищецът да посочи нов факт, който опорочава, отлага или погасява оспорваното потестативно право. Предявеният иск не може да бъде разгледан на непосочено от ищеца основание, а ако това бъде направено - решението би било недопустимо. По така поставените въпроси - посочените от касатора решения също не обосновават наличие на основание за допустимост по чл.280 ал.1 т.1 от ГПК, първо защото в тях не е даден отговор на идентични на настоящите въпроси и второ защото те взаимно не си противоречат. Първото решение № 246 от 14.05.10г. е постановено по съвсем различен въпрос: „допустимо ли е въззивния съд да се произнесе по установителен иск, след като по предвидения в закона ред е поискано и допуснато изменение на иска от установителен в осъдителен и първоинстанционния съд се е произнесъл по осъдителен иск”, а второто решение № 290 от 22.06.10г., постановено по въпрос, касаещ правораздавателната власт на въззивния съд, в което е прието, че при произнасяне по ненаведено основание – решението е неправилно/постановено при допуснато нарушение на закона/ - не касае предмета на спора.

Касационно обжалване следва да бъде допуснато на основание чл.280 ал.1 т.1 от ГПК по поставения въпрос за допустимостта на делегиране на работодателската правоспособност на лица извън представляващите дружеството по закон, защото на него, в постановени по реда на чл.290 от ГПК решения е дадено противоречиво разрешение. Това налага, на основание чл.292 от ГПК, да бъде спряно производството по делото и да бъде сезирано Общото събрание за постановяване на тълкувателно решение. Съображенията за това са следните:

Съгласно т.2 от ТР №2/28.09.11г. по т.д.№2/10г. на О. на ВКС – противоречиво разрешаван въпрос по смисъла на чл.292 от ГПК е налице, когато в поне две решения по чл.290 от ГПК един и същ материално правен или процесуален въпрос е разрешен по различен начин.

В случая – в цитираното от касатора, постановено по реда на чл.290 от ГПК решение № 357 от 3.05.2010г. по гр.д.№ 1138/09г. на III г.о. на ВКС, е прието, че принципно е недопустимо - чрез упълномощаване работодателската правоспособност да бъде делегирана извън случаите, когато законът изрично допуска това/чл.192 ал.1 от КТ/. Ограниченото приложно поле на упълномощаването при упражняване на правата на работодателя спрямо наети от него работници и служители - е извадено както от специфичния, индивидуален характер на трудовия договор като правна връзка, така и от уредбата на основанията за нейното прекратяване. Посочено е, че щом като в Кодекса на труда нормативно са изведени условията за формиране на волеизявлението на работодателя и това е въпрос на законосъобразност по прилагането на конкретно предвиденото прекратително основание, то и работодателят не може да се позовава на общите гражданскоправни норми и принципи във връзка с упълномощаването.

В друго постановено по реда на чл.290 от ГПК решение № 9 от 1.02.2012г.по гр.д.№ 1033/11г.на IVг.о.на ВКС е прието,че работодателят може да отправя волеизявленията си към другата страна по трудово правоотношение чрез представител,включително изявлението за прекратяване на договорната връзка между тях.Посочено е,че в закона не се съдържа изрична забрана работодателят да действа чрез доброволен представител – лице,което е упълномощено да изяви воля от чуждо име,с последици пряко в сферата на представлявания.Доколкото трудовото право е в системата на гражданското право и няма изрична отклоняваща се уредба – то следва да се подчинява на общите правила на ЗЗД досежно валидността на волеизявленията и начина на обективизирането им.

Наличието на противоречиви разрешения на поставения въпрос, който е от значение за изхода на делото,налага допускане до касационно обжалване на въззивното решение, спиране на настоящето производство и сезиране на Общото събрание за постановяване на тълкувателно решение.

С оглед на изложеното, Върховен касационен съд, състав на Трето гражданско отделение,на основание чл.292 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И :

ДОПУСКА касационно обжалване на въззивно решение от 15.07.2011г. по в.гр.д.№ 2408/2011г.на Софийски градски съд.

СПИРА производството по гр.д.№ 1624/2011г.на Трето гражданско отделение на Върховен касационен съд.

ПРЕДЛАГА на Общото събрание на гражданска колегия на Върховен касационен съд да постанови тълкувателно решение по въпроса : Допустимо ли е чрез упълномощаване – да се делегира работодателската правоспособност за прекратяване на трудово правоотношение,извън случаите на налагане на дисциплинарни наказания по чл.192 ал.1 от КТ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.